

Arrest

**nr. 70 676 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2008 kwam de verzoekende partij voor het eerst België binnen, zij heeft zich diezelfde dag nog vluchteling verklaard. Op 2 april 2009 deed verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Bij arrest van 7 april 2009 werd hem de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ten gevolge van dit arrest kreeg de verzoekende partij op 12 mei 2009 het bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies). Het beroep tot nietigverklaring van dit bevel werd verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen op 1 september 2009. In tussentijd werd betrokkene op 1 juni 2009 aangehouden in Nederland en op basis van art. 16, 1 c van de Dublin II-verordening (IG nr. 343/2003) terug naar België gebracht op 25 juni 2009.

De betrokkene legde samen met S. G., van Belgische nationaliteit, op 18 augustus 2009 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Deurne. Diezelfde dag dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in.

Op 17 december 2009 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene deze kaart te weigeren en hem het bevel te geven het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten (bijlage 20), wegens onvoldoende bewijs van duurzame relatie. De verzoekende partij heeft tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17 februari 2010. Dit beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 april 2010, per arrest met nummer 42.949. Verzoeker tekende vervolgens beroep aan bij de Raad van State tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd echter verworpen op 9 juli 2010 per arrest met nummer 5839 wegens niet toelaatbaar.

Op 25 juni 2010 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van wettelijke samenwoning, afgesloten op 18 augustus 2009, werd immers beëindigd door een eenzijdige verklaring op 22 juni 2010. Deze beslissing werd betekend op 19 oktober 2009.

Op 13 september 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De beslissing werd betekend op 26 oktober 2010. Op 21 maart 2011 deed verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 12 juli 2011 wegens het ontbreken van buitengewone omstandigheden.

De beslissing werd betekend op 2 september 2011, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.03.2011 werd ingediend door :

(M.N.) (...)
nationaliteit: Gambia

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en zou spreken, inburgeringslessen heeft gevolgd, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker beweert dat hij omwille van problemen met de autoriteiten uit zijn land van herkomst is moeten vluchten om vervolgingen tegen te gaan. In het geval van terugkeer zou hij onnoemelijke morele en materiële schade oplopen. Echter, verzoeker legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn land omwille van problemen diende te verlaten en dat hij bij terugkeer onnoemelijke

morele en materiële schade zou oplopen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat betrokkene niet over een verblijfsrecht beschikt in enig ander land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene niet duidelijk maakt waarom dit niet mogelijk is. Hij toont evenmin aan waarom hij niet kan beschikken over een verblijfstitel in een ander land.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een veroordeling en derhalve geen gevaar betekent voor de openbare veiligheid in België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend dd. 10.10.2008, werd afgesloten op 08.04.2009 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De duur van de procedure – namelijk minder dan zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 08.04.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing 'Weigering Vluchtelingenstatus – Weigering Subsidiaire Bescherming'.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 12.05.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.2. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet. De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu. Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166). Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.. De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49). Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991 - schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet. De regularisatie aanvraag van verzoeker werd verworpen omdat de dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat

verzoeker geen buitengewone omstandigheden kon aantonen. In de ingediende aanvraag tot regularisatie, wees verzoeker onder meer op het volgende:

A. Principes

Artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 voorziet dat de aanvraag tot machtiging van verblijf in België kan worden ingediend wanneer buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. De wet definieert deze buitengewone omstandigheden niet. De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van voormalig artikel 9.3 (9 bis) van de wet van 15 december 1980 vereist dat de aanvraag op dubbele wijze gemotiveerd is en is naar analogie ook van toepassing op aanvragen die op heden worden ingediend. Enerzijds moeten buitengewone omstandigheden worden ingeroepen waarom de aanvraag niet volgens de normale weg wordt ingediend en anderzijds moeten de redenen worden aangetoond waarom de vreemdeling in België wenst te verblijven. De Raad van State heeft in het verleden meerdere malen beslist dat deze bij zondere omstandigheden niet noodzakelijk een overmacht moeten uitmaken (zie bijv. RvSt; 9 april 1998, n° 73.025, R.D.E., n°97, p. 71). De voormelde Omzendbrief stipuleert eveneens dat de verzoeker enkel moet kunnen aantonen dat het bij zonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

B. Toepassing in onderhavig geval

De onmogelijkheid voor verzoeker om terug te keren naar Gambia om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen, blijkt uit een combinatie van volgende factoren:

1. Proportionaliteit

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het verplichten van verzoeker om de aanvraag op te starten in Gambia een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor verzoeker. Een verplichte terugkeer van verzoeker brengt voor de Belgische staat geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoeker. Verzoeker verwijst naar de motieven waarom hij het land heeft verlaten. Men verlieze niet uit het oog dat de redenen waarom verzoeker het land heeft verlaten - ook al leidden deze niet tot bescherming onder de Conventie van Genève - wel voldoende kunnen zijn ter rechtvaardiging waarom de aanvraag om machtiging van verblijf in België wordt ingediend. Het is onmogelijk voor verzoeker terug te keren naar zijn thuisland om aldaar bij de Belgische ambassade zijn aanvraag in te dienen 'aangezien hij is moeten vluchten voor de autoriteiten uit vrees voor verdere vervolgingen. Evenmin heeft verzoeker een verblijfsrecht in enig ander land van waaruit de nodige demarches zouden kunnen ondernomen worden.

2. Integratie

Tijdens de periode van verblijf in ons land, heeft verzoeker zijn uiterste best gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving. Hij verwijst hiervoor naar hetgeen sub 'I. Feiten' werd uiteengezet, namelijk:

-taallessen Nederlands,

-inburgeringslessen

-goede contacten met vele vrienden;

Verzoeker heeft voldoende uitgelegd waarom het voor hem zeer moeilijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst om vandaaruit een aanvraag tot regularisatie op te starten. Ook de omzendbrief (voormeld) stelt dat het niet onmogelijk moet zijn maar dat het voldoende is indien de persoon in kwestie kan aantonen dat het voor hem zeer moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker roept in dat al zijn integratie inspanningen verloren zouden gaan indien hij voor onbepaalde tijd zou dienen terug te keren naar zijn thuisland om van daaruit de aanvraag tot regularisatie op te starten. Hij voegde er tevens aan toe dat het voor hem nog steeds niet veilig is in zijn thuisland. Hij vreest nog steeds voor zijn leven, ofschoon zijn asielaanvraag werd verworpen door het commissariaat generaal. De redenen waarom hij zijn land verlaten heeft zijn misschien niet van die aard om een bescherming te garanderen onder het verdrag van Genève, maar zij kunnen wel voldoende zijn om een onmogelijkheid tot terugkeer te verantwoorden. Om die reden is verzoeker van oordeel dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoorden dat hij de aanvraag tot machtiging van verblijf in België opstarten. Deze motivering kan niet weerhouden worden."

2.2. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die hem verhinderen om terug te keren naar Gambia om zijn regularisatieverzoek in te dienen. Hem verplichten terug te keren naar zijn thuisland zou hem een disproportioneel groot nadeel berokkenen, terwijl dit voor de Belgische staat geen enkel voordeel oplevert. De redenen waarom hij zijn land heeft verlaten, volstaan misschien niet om onder de bescherming van de Conventie van Genève te vallen, maar ze kunnen wel voldoende zijn ter verantwoording van buitengewone omstandigheden. Hij is moeten vluchten voor de lokale autoriteiten en kan dus niet zomaar terugkeren. Hij heeft ook geen verblijfsrecht in andere landen. Hij heeft ook inspanningen gedaan om zich te integreren. Het is voldoende als hij

motiveert waarom het voor hem moeilijk is om terug te keren. Het is niet veilig in zijn thuisland. Hij vreest voor zijn leven hoewel zijn asielaanvraag werd afgewezen. De motivering is ontoereikend.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald in zijn regularisatieaanvraag die aantonen dat hij zijn aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke en consulaire post bevoegd voor de hoofdverblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Zo werden niet aanvaard als buitengewone omstandigheden: het feit dat verzoeker sinds 2008 in België verblijft en integratie-inspanningen heeft ondernomen, omdat dit niet verantwoordt dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België zou moeten indienen. Ook de vrees voor vervolging werd niet aanvaard als buitengewone omstandigheid, daar hij geen bewijzen voorlegt van hetgeen hij beweert en omdat hij geen nieuwe elementen voorlegt die nog niet behandeld zijn geweest in het kader van zijn asielaanvraag die negatief werd afgesloten. Ook het feit dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft in een ander land, is niet aanvaard als buitengewone omstandigheid, omdat verzoeker niet duidelijk maakt waarom dit niet mogelijk is.

Verzoeker betoogt dat de redenen waarom hij zijn land heeft verlaten misschien niet onder de bescherming van de Conventie van Genève vallen, maar wel voldoende zijn als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker brengt geen concrete feiten of omstandigheden aan waaruit zou blijken dat hij inderdaad bevreesd moet zijn om terug te keren naar zijn thuisland. Verzoekers beweerde problemen in zijn thuisland werden onderzocht in het kader van zijn asielaanvraag, die negatief werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is niet duidelijk naar welke nieuwe omstandigheden of feiten verzoeker wil verwijzen, die nog niet onderzocht werden in het kader van zijn asielaanvraag, en waaruit zou blijken dat hij inderdaad bevreesd moet zijn om terug te keren naar Gambia. Verzoeker vreest voor vervolging in zijn thuisland. Het is aan hem om met concrete aanwijzingen daartoe te komen, of minstens een begin van bewijs te leveren van hetgeen hij beweert. Dit doet verzoeker niet.

Artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet bevat duidelijke regelgeving omtrent de beoordeling van de buitengewone omstandigheden:

“§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Het door verzoeker ingeroepen argument van beweerde integratie behelst een onderzoek ten gronde en komt niet aan de orde, nu bij gebrek aan buitengewone omstandigheden de aanvraag werd afgewezen als zijnde onontvankelijk.

Wat betreft de ingeroepen schending de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die

van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht aannemelijk.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC